

Kayboldum

– Z.EFİLOĞLU · 15 Ocak 2011

Kim olduğunu bilmekle başladım hayata
Kimdi alnıma nefesini değdiren sır
Rüzgar yüzümden geçti zemheriydi soludum
Eylüldü saçlarının dalgasında kayboldum

Yıldırım çarptı o anda yüreğime
Beynime doğru yürürken, yıldım anlarda
Yosun tutmuş ağaç gölgelerinde uyudum
Aşk odu değmiş yarama bastırınca kayboldum

En derin korkum yetersiz olmak
Hayata, sana, gözlerine yersiz olmak
Karanlıkta söylenmiş bir hece aşk ve mum
İçine sis karışmış gecelerde kayboldum

İstediklerimi vermedi zaman bana
Kırbaç yedim çıkarken basamakları, istedim
Sonra sevdana bağlanmış kör düğüm oldum
İsyân dolu sözcükleri savururken kayboldum

Ayaklarım yere basınca öğrendim yaşamayı
Sevmeyi, umut etmeyi, nefreti, yaşlandım
Terk edildiğim limanlarda içtim yudum yudum
Deniz köpüğü değmiş organlarda kayboldum

Sayırsız kereler adaklar adadım, nafile
Muska yaptım sözlerini, adını verdim yıldıza
Son kez gözlerinde takılı kalmıştım, yorgun
Bakışının derinliğine daldığımda kayboldum

Kağıda acı yazdım senden sonraları
Kalemin dokunduğı yerler acıdı, kaldım
İncinmiş mısralarla sevgiliye okudum
Sol yazan anahtarın nağmesinde kayboldum

Şimdi bul beni şafağı elinde tutan kadın
Kapıda bekleyen yıllanmış bir nadan
Kül tutmuş yüreğine kayıtsız yakıt oldum
Gülünce güller açan gül teninde kayboldum